

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

การดำเนินงานวัฒนธรรมเป็นภาระหน้าที่ของประชาชนทุกคน รวมทั้งองค์กรของรัฐและองค์กรของเอกชน สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้กำหนดนโยบายในการดำเนินงานวัฒนธรรมไว้ว่าต้องสนับสนุนการกระจายอำนาจและบทบาทในการดำเนินงานวัฒนธรรม เปิดโอกาสให้องค์กรชาวบ้านและ บุคลากรในท้องถิ่น ได้มีส่วนร่วมอย่างสำคัญและเป็นเจ้าของในการดำเนินงานวัฒนธรรมในรูปแบบเครือข่ายทางวัฒนธรรม โดยที่หน่วยงานของรัฐจะทำหน้าที่เพียงกระตุ้น ส่งเสริม สนับสนุนและประสานงานเท่านั้น เพราะรัฐบาลตระหนักดีว่า ผู้ที่รู้เรื่องดีที่สุดในเรื่องวัฒนธรรมคือคนในท้องถิ่น

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติได้ออกประกาศ เรื่องจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๓๘ โดยให้สภาวัฒนธรรมจังหวัดประกอบด้วยองค์กรเครือข่ายภาคีสมาชิกต่างๆ ที่อยู่ในท้องถิ่นที่สามารถจำแนกได้เป็น ๕ กลุ่ม ที่เรียกว่า “เบญจภาคี” คือ องค์กรภาครัฐ องค์กรเอกชน องค์กรชุมชน องค์กรธุรกิจ และองค์กรวิชาการ ซึ่งอาจสรุปได้ว่าการดำเนินงานวัฒนธรรมของจังหวัดนั้น สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม แห่งชาติได้ให้หน่วยงานและองค์กรที่ดำเนินงานวัฒนธรรมในลักษณะต่างๆ ที่เรียกว่าเครือข่ายเบญจภาคีและมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ให้ประสานการดำเนินงานกันอย่างกว้างขวางและเกิดพลังมาก ยิ่งขึ้นจึงกำหนดโครงสร้างของสภาวัฒนธรรมจังหวัดให้ประกอบด้วยสมาชิกจาก เครือข่าย เบญจภาคี และเมื่อพิจารณาจากหน้าที่ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดแล้วพบว่าหน้าที่ดำเนินงานวัฒนธรรมใน ๒ ระดับ คือ ในระดับท้องถิ่น (ข้อ ๕ และข้อ ๘) และในระดับชาติ ซึ่งนอกจากจะเป็นผลจากการดำเนินงานในระดับท้องถิ่นแล้วยังกำหนดไว้ในหน้าที่ข้อ ๖ และข้อ ๗ ด้วย ส่วนในหน้าที่ข้อ ๑, ๒, ๓ และ ๔ นั้นล้วนเป็นหน้าที่ในการพัฒนาประชาสังคมเพื่อการดำเนินงานวัฒนธรรมของจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อ ๑ เป็นการพัฒนาประชาสังคมสำหรับการดำเนินงานวัฒนธรรมของ สภาวัฒนธรรมจังหวัดและขององค์กรดำเนินงานวัฒนธรรมในท้องถิ่นให้เข้มแข็งขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการดำเนินงานวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาตินั่นเอง

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้ส่งเสริมและสนับสนุนให้เครือข่ายเบญจภาคีในการดำเนินงานวัฒนธรรมในจังหวัดต่างๆ จัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัดนั้น ครบทุกจังหวัด ตั้งแต่วันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๓๙ และได้เริ่มดำเนินการตามวัตถุประสงค์และหน้าที่ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดอย่างจริงจังมาตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๓๙ โดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติได้จัดให้มีการส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานในลักษณะต่างๆ ทั้งในด้านวิชาการ การบริหารและงบประมาณ ทั้งที่จัดสรรให้รายปี และการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรมจังหวัด จนเมื่อนับถึงสิ้นปี ๒๕๕๐ มีสภาวัฒนธรรมหลากหลายประเภท กล่าวคือ สภาวัฒนธรรมจังหวัด (ครบทุกจังหวัด) สภาวัฒนธรรมอำเภอ (ครบทุกอำเภอ จำนวน ๘๗๗ สภา) สภาวัฒนธรรมตำบล (จำนวนหนึ่ง) สภาวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร (จำนวน ๑ สภา) สภาวัฒนธรรมกลุ่มเขตในกรุงเทพมหานคร (จำนวน ๖ สภา) สภาวัฒนธรรมเขตต่างๆ ในกรุงเทพมหานคร (จำนวน ๕๐ สภา) สภาวัฒนธรรมแขวง ในกรุงเทพมหานคร

(จำนวนหนึ่ง) สภาวัฒนธรรมไทยในต่างประเทศ(จำนวน ๕ สภา) และสภาวัฒนธรรมในลักษณะอื่นๆ อีก เช่น สภาวัฒนธรรมเทศบาลตำบลบางปู สภาวัฒนธรรมลานวัดตะโหมด สภาวัฒนธรรมชนเผ่า เป็นต้น และได้มีการจัดตั้ง “สมาคมสภาวัฒนธรรมแห่งประเทศไทย” ขึ้นเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐ โดยคาดหวังว่าสภาวัฒนธรรมต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งรวมของปราชญ์ชาวบ้าน ภูมิปัญญาท้องถิ่น ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้มีประสบการณ์ที่หลากหลายนี้จะก่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกันของทุกฝ่ายที่จะมาร่วมกันคิด ร่วมกันทำงาน โดยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความคิด ประสบการณ์ จนก่อให้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้และการดำเนินงานวัฒนธรรมของพื้นที่และของชาติไปด้วยกัน ด้วยความรัก ความเอื้ออาทรและการยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่มีคุณค่าและมีประโยชน์อย่างยิ่งในการดำเนินงานวัฒนธรรม จนสามารถพัฒนา และแก้ปัญหาได้ตรงเป้าหมายได้มากขึ้น

นับตั้งแต่การที่กระทรวงวัฒนธรรม (โดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และ กรมส่งเสริมวัฒนธรรม ในเวลาต่อมา) ได้ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมในระดับต่างๆ ตั้งแต่ระดับพื้นที่จนถึงระดับชาติ และส่งเสริม/สนับสนุนการดำเนินงานในลักษณะต่างๆ ทั้งในด้านวิชาการ การบริหาร และงบประมาณ ทั้งที่จัดสรรให้รายปี และการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรมจังหวัดขึ้น นับถึงปัจจุบัน (ปี ๒๕๕๔) รวมเป็นเวลากว่า ๑๕ ปี แต่ยังไม่มีการศึกษาสภาพการณ์และบทเรียน การดำเนินงานสภาวัฒนธรรม ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งถึงปัจจุบัน อย่างเป็นระบบ รวมทั้งยังไม่มีการศึกษาเพื่อหาคำตอบว่ามีปัจจัยใดบ้างที่สัมพันธ์กับการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรม (ทั้งภายในและภายนอกสภาวัฒนธรรม) กรมส่งเสริมวัฒนธรรมเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษาสภาพการณ์และบทเรียน การดำเนินงาน สภาวัฒนธรรม ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งถึงปัจจุบัน จึงเห็นสมควรจัดดำเนินโครงการวิจัยนี้ขึ้น เพื่อศึกษา สภาพการณ์และบทเรียน การดำเนินงานสภาวัฒนธรรม ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งถึงปัจจุบัน ไว้อย่างเป็นระบบ รวมทั้งศึกษาปัจจัย ที่สัมพันธ์กับ การดำเนินงานของสภาวัฒนธรรม ซึ่งจะเป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมไปสู่ทิศทางที่พึงประสงค์ได้และเพื่อให้สภาวัฒนธรรมเป็นกระบวนการพัฒนาการเรียนรู้ในการดำเนินงานวัฒนธรรมของท้องถิ่น จังหวัด และของชาติอย่างแท้จริง เพื่อผลในการพัฒนาสังคมที่สมดุลและยั่งยืนเพื่อประโยชน์สุขของสังคมไทยโดยรวม จึงได้จัดทำโครงการวิจัยนี้ขึ้น

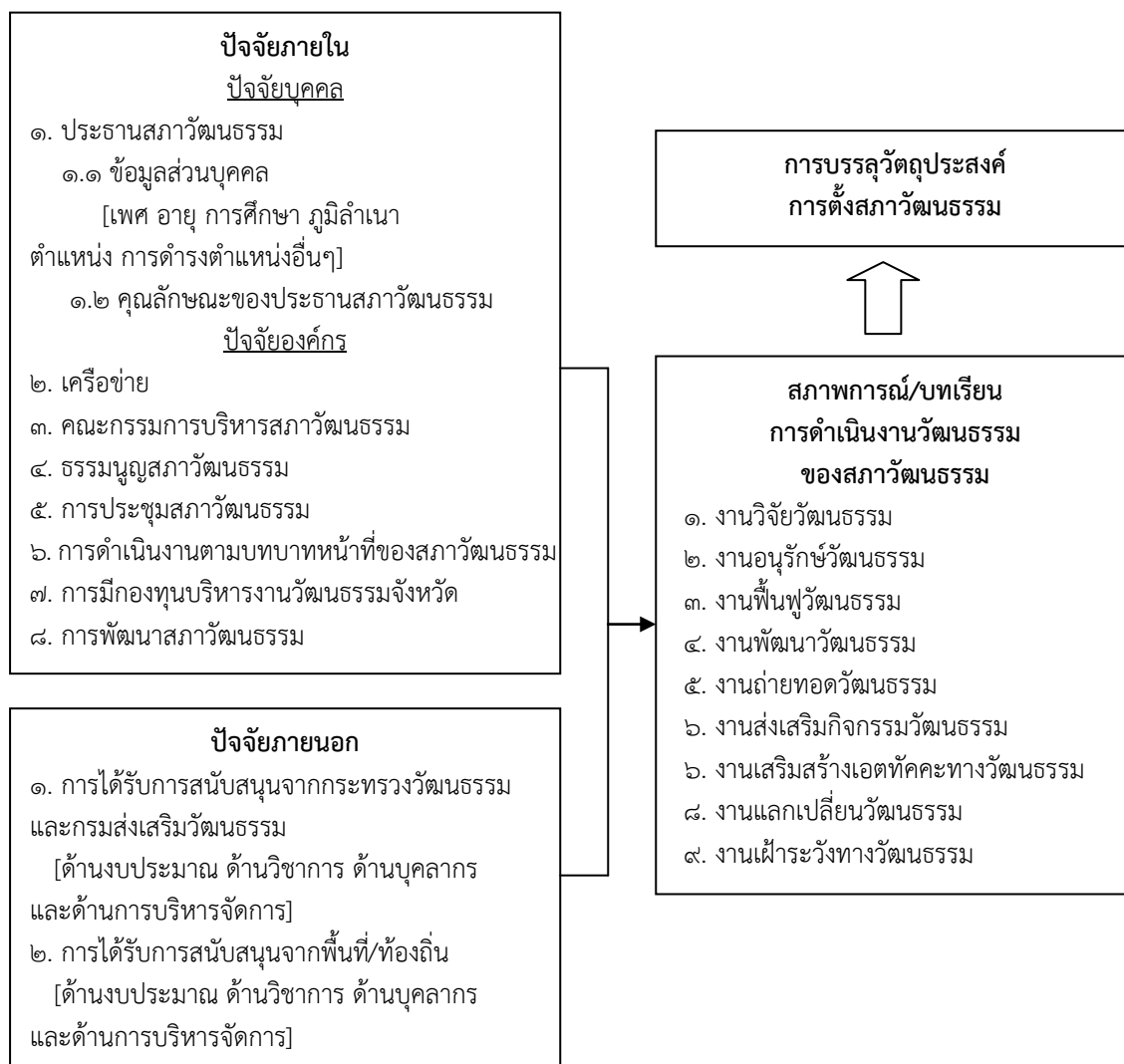
คำถามหลักในการวิจัย

๑. สภาพการณ์และบทเรียน การดำเนินงานสภาวัฒนธรรม ตั้งแต่เริ่มมีการจัดตั้งถึงปัจจุบัน เป็นอย่างไร
๒. มีปัจจัยใดบ้างที่สัมพันธ์กับการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อศึกษาสภาพการณ์และบทเรียน การดำเนินงานสภาวัฒนธรรม ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งถึงปัจจุบัน
๒. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัย ต่อไปนี้คือ ๑) ข้อมูลส่วนบุคคลและ คุณลักษณะของประธานสภาวัฒนธรรม ๒) เครือข่าย/คณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรม ๓) ธรรมนูญสภาวัฒนธรรม ๔) การประชุมสภาวัฒนธรรม ๕) การดำเนินงานของสภาวัฒนธรรม ๖) การมีกองทุนบริหารงานวัฒนธรรมจังหวัด ๗) การพัฒนาสภาวัฒนธรรม ๘) การได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงวัฒนธรรมและกรมส่งเสริมวัฒนธรรม และ ๙) การได้รับการสนับสนุนจากพื้นที่ /ท้องถิ่น เป็นปัจจัยที่ สัมพันธ์กับ การดำเนินงานของสภาวัฒนธรรม

นิยามศัพท์

เพื่อประโยชน์ในการ ศึกษา “สภาพการณ์และบทเรียน การดำเนินงานสภาวัฒนธรรม ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งถึงปัจจุบัน” และ “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรม” ตามกรอบแนวคิดการวิจัยข้างต้น จึงกำหนดนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยนี้ ดังนี้

๑. สภาวัฒนธรรม หมายถึง สภาวัฒนธรรมที่สำนักงานคณะกรรมการ วัฒนธรรมแห่งชาติ ส่งเสริมและสนับสนุนให้จัดตั้งขึ้น เพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการ พัฒนาองค์การดำเนินงาน วัฒนธรรมของท้องถิ่น โดยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความคิดและประสบการณ์ในการดำเนินงาน วัฒนธรรมและร่วมมือกันดำเนินงานวัฒนธรรมของท้องถิ่น ประกอบด้วยเครือข่ายสมาชิกเบญจภาคี

๒. การดำเนินงานวัฒนธรรม ของสภาวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรมดำเนินงาน วัฒนธรรม ตั้งแต่เริ่มจัดตั้งถึงปัจจุบัน ที่ได้ดำเนินการอยู่จริงทั้งที่ดำเนินการผ่านมาแล้วและกำลัง ดำเนินการอยู่ ตามกรอบการดำเนินงานวัฒนธรรม ๙ เรื่อง ดังนี้

๒.๑ งานวิจัยวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรม จัดให้มีการสำรวจ ศึกษา สังเคราะห์ และวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ เพื่อประโยชน์ในทางวัฒนธรรม

๒.๒ งานอนุรักษ์วัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรม จัดให้มีการพิทักษ์รักษาและ อารังไว้ซึ่งวัฒนธรรมทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม

๒.๓ งานฟื้นฟูวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรม จัดให้มีการเลือกสรรวัฒนธรรมที่ สูญหายหรือกำลังเสื่อมสลายมาทำให้มีความหมายและมีความสำคัญ

๒.๔ งานพัฒนาวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรม จัดให้มีการริเริ่มสร้างสรรค์ และ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมให้เหมาะสมกับยุคสมัย โดยยังคงรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์ความเป็นไทย

๒.๕ งานถ่ายทอดวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรม จัดให้มีการถ่ายทอด วัฒนธรรม โดยนำวัฒนธรรมที่ผ่านการเลือกสรรกลั่นกรองแล้วไปใช้ในกระบวนการให้การศึกษา

๒.๖ งานส่งเสริมกิจกรรมวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรม จัดให้มีการสนับสนุน ให้บุคคลหรือหน่วยงานสามารถจัดกิจกรรมวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

๒.๗ งานเสริมสร้างอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรม จัดให้มีการ ส่งเสริมสนับสนุนให้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถพิเศษทางวัฒนธรรม ได้มีโอกาสแสดงออกและ พัฒนาความรู้ความสามารถอย่างเต็มศักยภาพ

๒.๘ งานแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรม จัดให้มีการส่งเสริม สนับสนุนให้บุคคลและหน่วยงานต่างๆ ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติและระดับนานาชาติ ได้มีโอกาส แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน

๒.๙ งานเฝ้าระวังทางวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรม จัดให้มีการจัดเก็บ วิเคราะห์ ตีความ หมายความว่าทางวัฒนธรรม เพื่อป้องกันแก้ไขปัญหาทางวัฒนธรรม หรือเฝ้าระวัง และแก้ไขปัญหาการเบี่ยงเบนทางวัฒนธรรม

๓. ประธานสภาวัฒนธรรม หมายถึง บุคคลที่เครือข่ายภาคีสมาชิกเลือกให้ดำรงตำแหน่ง ประธานสภาวัฒนธรรมโดย โดย

๓.๑ ข้อมูลส่วนบุคคล ของประธานสภาวัฒนธรรม หมายถึง เพศ อายุ การศึกษาสูงสุด อาชีพหลัก ระยะเวลาที่อยู่ในภูมิลำเนาที่สภาวัฒนธรรมตั้งอยู่ (ในจังหวัด/อำเภอ/ตำบล แล้วแต่กรณี) ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งประธานสภาวัฒนธรรมนี้ การเคยทำงานเกี่ยวข้องกับสภาวัฒนธรรมมา ก่อนการดำรงตำแหน่งประธานสภาวัฒนธรรมนี้ และการดำรงตำแหน่งอื่นๆ ในขณะดำรงตำแหน่ง ประธานสภาวัฒนธรรมนี้

๓.๒ คุณลักษณะของประธานสภาวัฒนธรรม หมายถึง คุณลักษณะที่สำคัญต่อการดำรงตำแหน่งประธานสภาวัฒนธรรม ได้แก่ การมีความรู้ความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมเป็นอย่างดี การมีความรู้เรื่องงานวัฒนธรรมเป็นอย่างดี การมีเจตคติที่ดีและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรม การมีความรู้ความสามารถในการบริหารงานวัฒนธรรม การเป็นผู้ที่ทำงานด้วยความเสียสละ การเป็นผู้ที่มีความตั้งใจจริงในการทำงานวัฒนธรรม การเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มในการทำงานวัฒนธรรม การเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับในคุณงามความดี การเป็นผู้ที่ได้รับการเคารพยกย่องจากประชาชน การเป็นผู้ที่สามารถประสานและขอความร่วมมือจากหน่วยงานและองค์กรต่างๆ และการเป็นผู้ที่สามารถระดมความคิดเห็น และทรัพยากรมาใช้ในการดำเนินงานวัฒนธรรมได้

๔. เครือข่ายสมาชิกสภาวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรมมีสมาชิกที่มาจากผู้แทนเครือข่าย โดยพิจารณาจากจำนวนเครือข่ายภาคีสมาชิกที่มาจากองค์กรต่างๆ ได้แก่ ๑) องค์กรภาครัฐ (หน่วยงานราชการ หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรภาครัฐอื่นๆ) ๒) องค์กรสาธารณประโยชน์ (สมาคม/มูลนิธิ องค์กรสาธารณประโยชน์ องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรสื่อมวลชน และองค์กรการกุศล ชมรม กลุ่ม และอื่นๆ) ๓) องค์กรชุมชน (องค์กรวิชาชีพ องค์กรศาสนา กลุ่มอาสาสมัคร/จิตอาสา และกลุ่มที่รวมตัวตามธรรมชาติในลักษณะต่างๆ) ๔) องค์กรธุรกิจ (สภา/หอการค้า/ชมรม/สมาคมทางธุรกิจ บริษัท ห้าง ร้าน ธนาคาร โรงแรม และอื่นๆ และสหกรณ์ หรือองค์กรธุรกิจรูปแบบอื่นๆ) และ ๕) องค์กรวิชาการ (โรงเรียน/สถาบันการศึกษา พิพิธภัณฑ์ ศูนย์วัฒนธรรม หอวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ปราชญ์ชาวบ้าน และอื่นๆ และองค์กรวิชาการอื่นๆ)

๕. คณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรม หมายถึง การที่คณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรม ประกอบด้วย ผู้แทนเครือข่ายภาคีสมาชิกทั้ง ๕ ภาคี ทำงานอย่างจริงจัง ด้วยความทุ่มเท คณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมทำงานอย่างจริงจัง ด้วยความทุ่มเท มีการขยายเครือข่ายภาคีสมาชิกออกไปอย่างกว้างขวางและเชื่อมโยงกัน มีการขยายเครือข่ายภาคีสมาชิกออกไปทั้งแนวดิ่งและแนวนอน จนสามารถถักทอกันได้อย่างแข็งแรง และมีการส่งเสริมและสนับสนุนให้เครือข่ายภาคีสมาชิกต่างๆ ได้ประสานเชื่อมโยงกัน เพื่อให้เกิดพลังในการดำเนินงานวัฒนธรรมของท้องถิ่นได้อย่างพร้อมเพรียง และไปในทิศทางเดียวกัน

๖. ธรรมนูญสภาวัฒนธรรม หมายถึง การที่ธรรมนูญของสภาวัฒนธรรมเกิดจากการมีส่วนร่วมของเครือข่ายภาคีสมาชิก ยึดหลักคุณธรรมจริยธรรม มีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ เป็นไปตามหลักนิติธรรม ยึดหลักความรับผิดชอบ ได้เผยแพร่ไปยังเครือข่ายภาคีสมาชิกอย่างกว้างขวางและทั่วถึง ผู้แทนเครือข่ายภาคีสมาชิกยอมรับและปฏิบัติตามธรรมนูญของสภาวัฒนธรรม และสภาวัฒนธรรมได้ปฏิบัติตามธรรมนูญของสภาวัฒนธรรมอย่างเคร่งครัด

๗. การประชุมสภาวัฒนธรรม หมายถึง การประชุมคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมในรอบปีที่ผ่านมา การมีกรรมการมาประชุมในการประชุมคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมในแต่ละครั้ง ที่มาของระเบียบวาระเพื่อพิจารณาในการประชุมคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรม การประชุมของสภาวัฒนธรรมเป็นไปตามธรรมนูญสภาวัฒนธรรม มีการกำหนดและพิจารณาตามระเบียบวาระการประชุม เป็นไปด้วยความโปร่งใส ตรวจสอบได้ เป็นไปด้วยความเป็นธรรม เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มติการประชุมของสภาวัฒนธรรมนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ที่รับมติจากการประชุมคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมไปดำเนินการ ปัญหา/อุปสรรคที่สำคัญที่สุดใน

การจัดประชุมคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรม การประชุมสามัญของเครือข่ายภาคีสมาชิกสภาวัฒนธรรมในรอบปีที่ผ่านมา ปัญหา/อุปสรรคที่สำคัญที่สุดในการจัดประชุมสามัญของเครือข่ายภาคีสมาชิกสภาวัฒนธรรม และจำนวนเครือข่ายภาคีที่มาประชุมสามัญของเครือข่ายภาคีสมาชิกสภาวัฒนธรรมในแต่ละครั้งที่ผ่านมา

๘. การดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมหมายถึง การที่สภาวัฒนธรรมดำเนินการตามหน้าที่ความรับผิดชอบตามที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (กรมส่งเสริมวัฒนธรรมในเวลาต่อมา) กำหนด กล่าวคือ

๘.๑ การเสนอข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะต่างๆ ประกอบการจัดทำแผนพัฒนาการดำเนินงานและการติดตามประเมินผลการดำเนินงานวัฒนธรรม

๘.๒ การเป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนความรู้ ป ระสบการณ์ และแนวคิดในการดำเนินงานวัฒนธรรม รวมทั้งเชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายการดำเนินงานวัฒนธรรม

๘.๓ การส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาการดำเนินงานวัฒนธรรมร่วมกับองค์กรภาคีและเครือข่ายวัฒนธรรม

๘.๔ การระดมทรัพยากร บุคลากร และสรรพกำลังต่างๆ จากหน่วยงานและองค์กรต่างๆ เพื่อการดำเนินงานวัฒนธรรม

๘.๕ การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมขององค์กรภาคีและเครือข่ายวัฒนธรรมต่างๆ เพื่อการอนุรักษ์วัฒนธรรม การฟื้นฟูวัฒนธรรม การพัฒนาวัฒนธรรม การสร้างสรรค์วัฒนธรรม การเผยแพร่วัฒนธรรม การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม การสืบทอดวัฒนธรรม และการเฝ้าระวังทางวัฒนธรรม

๘.๖ การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์กิจกรรม และผลการดำเนินงานวัฒนธรรมขององค์กรภาคีและเครือข่ายวัฒนธรรมต่างๆ

๘.๗ การดำเนินการอื่น ๆ ตามที่กระทรวงวัฒนธรรม จังหวัด กรุงเทพมหานคร หรือหน่วยงานอื่นๆ ขอความร่วมมือ

๘.๘ การปฏิบัติตามธรรมนูญหรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรม

๘.๙ การปฏิบัติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมที่ไม่ขัดแย้งต่อคุณธรรม จริยธรรม และข้อกฎหมาย

๙. การมีกองทุนบริหารงานวัฒนธรรมจังหวัด หมายถึง การมีกองทุนบริหารงานวัฒนธรรมจังหวัดอย่างเพียงพอ กระทรวงวัฒนธรรมและกรมต่างๆ หน่วยงาน/องค์กรต่างๆในพื้นที่/ท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สมาคม/มูลนิธิต่างๆ บริษัท/ห้างร้านต่างๆ ประชาชนสนับสนุนงบประมาณให้กองทุนบริหารงานวัฒนธรรมจังหวัด การมีการจัดกิจกรรมระดมทุนสนับสนุนกองทุนบริหารงานวัฒนธรรมจังหวัด และการบริหารกองทุนบริหารงานวัฒนธรรมจังหวัดเป็นไปอย่างโปร่งใสตรวจสอบได้

๑๐. การพัฒนาสภาวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรมมีการสร้างความรู้ความเข้าใจ จนเกิดการเห็นคุณค่าและความสำคัญของงานวัฒนธรรม การส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการรวมตัวกัน ดำเนินกิจกรรมวัฒนธรรมตามความถนัด ความสามารถอย่างอิสระและหลากหลาย การเปิดโอกาสโดยจัดเวทีจัดช่องทางให้ภาคีสมาชิกสามารถติดต่อสื่อสารให้เข้าใจร่วมกันได้ การให้ความสำคัญกับภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยจัดให้มีการศึกษา ค้นคว้า รวบรวมภูมิปัญญา ตลอดจนนำเสนอออกเผยแพร่และ

ถ่ายทอด การจัดให้มีการศึกษาวัฒนธรรมต่างๆ แล้วนำมาเผยแพร่แลกเปลี่ยนกัน การจัดให้มีการศึกษาวัฒนธรรมที่ไหลไปตามกระแสโลกาภิวัตน์เพื่อให้รู้เท่าทัน การเลือกสรรกลั่นกรอง วัฒนธรรมวัฒนธรรมต่างๆ ทั้งภูมิปัญญาดั้งเดิมและวัฒนธรรมใหม่ๆ ด้วยเหตุผลอย่างรอบคอบ เพื่อให้เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันอย่างมากที่สุด การส่งเสริมสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ภาคีเครือข่ายเกิดการเรียนรู้จากการจัดกิจกรรมร่วมกัน การจัดให้ภาคีสมาชิก และประชาชนมีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน ทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เช่น การเสวนา พบปะ พูดคุย กันตามโอกาสที่เหมาะสม การจัดให้ภาคีสมาชิกมีการศึกษาดูงาน การดำเนินงานวัฒนธรรม เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน การจัดทำสื่อของสภาวัฒนธรรม และใช้ สื่อสารมวลชนของท้องถิ่น เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุท้องถิ่น มาใช้สร้างความรู้ความเข้าใจในการ ดำเนินงานวัฒนธรรม การสร้างแรงจูงใจในการดำเนินงานวัฒนธรรม โดยสร้างความรู้ความเข้าใจและ ตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของวัฒนธรรมและงานวัฒนธรรม การสร้างแรงจูงใจในการรวมตัว กันเป็นสภาวัฒนธรรม โดยสร้างความรู้ความเข้าใจและสำนึกตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของการ รวมตัวกันดำเนินงานวัฒนธรรม การจัดลำดับความสำคัญของงานวัฒนธรรม ที่ ไม่ขัดหรือแย้งกับ หน้าที่ ความรับผิดชอบ ความถนัด ความสนใจของภาคีสมาชิก สภาวัฒนธรรมและเครือข่ายภาคี สมาชิก มีการปรับตัวเข้าหากัน สร้างความเข้าใจระหว่างกัน และสามารถแก้ไขความตึงเครียดและ ความขัดแย้งต่างๆ ได้ และการจัดรูปแบบความสัมพันธ์ในแนวนอนมากกว่าแนวตั้ง ภาคี สมาชิกได้ เรียนรู้ คิด ตัดสินใจ ปฏิบัติและประเมินผลการทำงานร่วมกัน

๑๑. การบรรลุวัตถุประสงค์การตั้งสภาวัฒนธรรม หมายถึงการที่สภาวัฒนธรรมได้ก่อให้เกิด การรวมตัวจัดตั้งองค์กรชุมชนของประชาชนในท้องถิ่นทั้งในระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และจังหวัด เพื่อดำเนินกิจการทางวัฒนธรรมให้นำไปสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง เกิดการรวมพลังระหว่างองค์กร ชุมชน ในท้องถิ่นต่างๆ เข้าด้วยกันในลักษณะของ เครือข่ายทางวัฒนธรรมที่มีการ ติดต่อสื่อสาร พบปะ แลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูล ตลอดจนแลกเปลี่ยนทรัพยากรต่างๆ ซึ่งกันและกัน ระหว่างเครือ ข่ายอย่างกว้างขวาง เกิดการระดมสรรพกำลังในระดับจังหวัด อำเภอ ตำบลเพื่อ ขับเคลื่อนผลักดันการดำเนินงานวัฒนธรรมในจังหวัดให้สามารถดำเนินงานวัฒนธรรมของท้องถิ่นได้ อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนสืบไปเกิดการระดมสรรพกำลังในระดับจังหวัด อำเภอ ตำบลเพื่อขับเคลื่อน ผลักดันการดำ เนินงานวัฒนธรรมในจังหวัดให้สามารถดำเนินงานวัฒนธรรมของท้องถิ่นได้อย่าง ต่อเนื่องและยั่งยืนสืบไป เกิดวัฒนธรรมประชาธิปไตยในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ให้ชุมชนท้องถิ่น เข้มแข็งและจะนำไปสู่ความมั่นคงของประเทศชาติในที่สุด และเกิดหน่วยงานด้านวัฒนธรรมของ ประชาชนในท้องถิ่นที่เชื่อมประสานกับหน่วยงานภาครัฐได้อย่างใกล้ชิดและมีประสิทธิภาพ

๑๒. การได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงวัฒนธรรมและกรมส่งเสริมวัฒนธรรม หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรม ได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงวัฒนธรรมและกรมส่งเสริมวัฒนธรรม ด้าน งบประมาณ ด้านวิชาการ ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ

๑๓. การได้รับการสนับสนุนจากพื้นที่ /ท้องถิ่น หมายถึง การที่สภาวัฒนธรรม ได้รับการ สนับสนุนจากพื้นที่/ท้องถิ่นด้านงบประมาณ ด้านวิชาการ ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

การได้ข้อสรุป ถึงสภาพการณ์ และบทเรียน การดำเนินงานสภาวัฒนธรรม ตั้งแต่เริ่มมีการจัดตั้งถึงปัจจุบัน และการได้ทราบ ปัจจัยที่สัมพันธ์กับ การดำเนินงานของสภาวัฒนธรรม จะเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาการดำเนินงานวัฒนธรรมร่วมกันให้กับเครือข่ายภาคีสมาชิกของสภาวัฒนธรรมและคนในชุมชนท้องถิ่น ในการร่วมกันดำเนินงานวัฒนธรรมอันเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืนของท้องถิ่น และของชาติต่อไป